

Една отъ тия картини прѣдставлявала два красива коня, впрѣгнати въ чудесенъ файтонъ. Конетѣ били нарисувани уморени, заради това изъ устата имъ се показвала бѣла пѣна.

Живописецътъ се прѣоблѣкълъ въ други дрехи, за да го не познаятъ и се смѣсилъ съ любителитѣ въ салона.

Всички харесвали най-много картината на двата коня. Едно момче я толкози харесало, че дори извикало: „Тате, моля ти се, качи ме на това конче!“

Слѣдъ малко прѣдъ картината се изправилъ единъ файтонджия и почналъ да я разглежда съ внимание. Както отъ погледа, така сѣщо и отъ движението на устнитѣ и рѣцѣтъ му, се разбираше, че той не харесва нѣщо на картината.

Давидъ се приближилъ до него и го попиталъ:

— Както виждамъ, господине, вие не харесвате картината!

— Да, отговорилъ файтонджиятъ, и чудно ми е защо всички гледатъ най-много нея.

— А кое не ѝ харесвате?

— Не виждашъ ли, колко много пѣна излиза отъ устата на дѣския конь: той повече прилича на умрѣлъ конь, отколкото на живъ, казалъ файтонджиятъ и заминалъ да гледа друга картина.

Надвечеръ салонътъ се изпразднилъ и живописецътъ останалъ самъ. Той взелъ четката и изтрилъ пѣната на коня. Ала на другия день никой не се спиралъ да гледа хубавата картина..

